

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razun nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto . . . . . gl. 21.—
Za samo večerno izdanje . . . . . 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravništvo in sprejemalje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzobjavna in telefonična poročila.

(Novejše vesti.)

Baden-Baden 5. Nemški kanceler knez Hohenlohe je danes popoldne dospel semkaj, kjer ga je zvečer veliki vojvoda Friederik sprejel v avdienco.

Berolin 5. Izdajatelj časopisa »Zukunft«, Maksimilijan Harden, je radi žaljenja nemškega cesarja in državnega pravdnika Drescherja obsojen na šest mesecev ječe.

Malaga 5. Parnik »Grande Antille«, na katerem so bili v svojo domovino vračajoči se španski vojaki, je priplul v tukajšnjo luko. Med vožnjo je umrlo sto mož.

Sredee 5. Sobranje je potrdilo ostale dopolnilne volitve v okrajih Sredee, Novibazar, Gornija in Grahovica.

V kratkem bo posvetovanje o adresi, ki se predloži knezu kakor odgovor na prestolni govor. Kneza pričakujejo iz Evksinograda, da sprejme adresno.

Carigrad 6. V diplomatskih krogih se govori, da so se štiri vlasti zjediniše v tem, da postavijo grškega prince Jurija višim komisarjem na Kreti. Car pošlje turški vladi v kratkem dotično poročilo. Dosedaj še to obvestilo ni došlo.

Pariz 6. Angleški častniki, ki so nedavno došli v Kanes, da ostanejo tam čez zimo, so dobili ukaz, naj se takoj povrnejo v svoje garnizije.

Pariz 5. Vojno ministerstvo dementuje vest, da je končana preiskava proti Pikardu in da izpustijo slednjega v kratkem iz zapore. Vojni minister Freycinet še ni sklenil o tem ničesar.

Rim 5. »Agencia Stefani« poroča iz Maddalene: Poročila o kaki tukajšnji koncentraciji ladij so brez vse podlage. Tu sem je za nekaj časa slučajno priplulo več ladij, ki služijo svojim posebnim namenom. Nadalje je neresnično, da bi bili pomorski rezervni častniki poklicani v vojaško službo.

Gibanje med primorskimi učitelji in mi.

Pod naslovom »Položaj primorskega učiteljstva« je priobčil »Slovenski Narod« v svoji številki od minolega petka članek, v katerem čitamo med drugim:

»Ton, v katerem se govori z učiteljstvom, je takšen, da spominja čitatelja nehoté na tiste ošabne kmete, ki bi še dandanes najraje videli, da bi bil učitelj vsemu svetu pokorni »šomašter« in bi moral hoditi od hiše do hiše po hrano, kakor v onih »dobrih starih časih«, ki se na srečo ne vrnejo nikdar več. **Jeden teh listov** je na pritožbo iz učiteljskih krogov odgovoril z osebnimi napadi in zgražal se je pri tem tako, da je kar dva klicaja postavil tam, kjer je povedal, da kapelan nima nič boljšega stanovanja, kakor dotični učitelj, ki se je osmelil popisati splošne učiteljske razmere.«

Na drugem mestu meni člankar zopet:

»Regulacija učiteljskih plač ni nobena milost kakor menda meni primorsko časopisje.«

Tisti »jeden teh listov« smo — mi! Gospod člankar naj bi nas le navel po imenu in uverjen naj bode, da bi mu ne bili zamerili ni najmanj.

Ker je torej članek naperjen tudi proti nam in ker obdolženj, obseženih v njem, nikakor ne mislimo mirno utakniti v žep, odgovarjamo danes v svojo obrambo. Moramo odgovarjati. Ako bi molčali, domneval bi si lahko ta in oni, da je res, kar se nam predbaciva tu. Tega pa ne smemo dopustiti že radi raznih možnosti, kakoršnih bi nam mogla prinesiti bližnja bodočnost kakor posledico sedanjemu gibanju med učitelji na Primorskem — možnosti, katere bi mi iskreno obžalovali, in to toliko iz ozirov na korist naroda, kolikor na ono učiteljev. Mi se nočemo odreči rodoljubni nadi, da take posledice ne nastopijo, ali izključene niso, ako bodo odločevali v **opravičenem** gibanju našega učiteljstva možje, katerim se menda prišteva tudi — člankar v »Slovenskem Narodu«.

To, kar pripoveduje člankar o važnosti učiteljskega stanu, o težavnosti njegovega poklica, o usodnih posledicah, ako bi tega stanu ne bilo več, ter o nujni potrebi, da se učiteljem pripomore do takega gmotnega in socijalnega položaja, kakoršnega zahteva njegovo dostojanstvo — vse to smo povdarjali mi vsakokrat, kadarkoli smo govorili o položaju našega učiteljstva. In vsikdar, kadarkoli nam je došel do znanja obupen klic vzgojiteljev naroda na Primorskem, vzbudil je v nas najiskrenejše sočutje, na čemer so nam opetovano izrekli zahvalo razni učitelji-dopisniki. Najeklatantnejši izgled pa smo podali nedavno temu, ko smo iz gole ljubezni do učiteljskega stanu, v želji, da bi se vendar enkrat zaresno začelo gibanje za zboljšanje gmotnega položaja tega stanu, priobčili dopis iz učiteljskih krogov, s katerim se nismo mogli strinjati že zato, ker je bil ostro in krivično naperjen proti zastopnikom naše narodnosti v deželni zboru istrskem, torej — mirno moremo napisati to besedo — proti pravim narodnim mučnikom, proti stranki, kateri služimo vsem svojim sreem, vso svojo dušo in vsemi svojimi, žal, da skromnimi silami. In istotako mirno vestjo smemo dvomiti na tem, da bi bilo uredništvo »Naroda« jednako postopalo v jednake slučaji. Po vsem tem moremo torej istotako mirno vestjo in z vso odločnostjo odkloniti očitjanje, da govorimo z učitelji kakor ošabni kmetje, ali da hočemo učitelja ponižati do »šomatra«, pokornega vsemu svetu. Seveda meni člankar, da samim načelnim priznavanjem ni pomagano prav nič. Gotovo ne. Zato smo ravno mi v svojih uredniških spisih po svoji vesti in po svojem spoznanju pozivljali učiteljstvo najnujnejše na jedino pravo pot: naj začne najprej delati samo, naj se združi v krepko organizacijo, kajti le s pomočjo te poslednje bode moglo primerno vplivati na merodavne činitelje in jih prisiliti, da se ganejo v pomoč učiteljstvu. Povdarjali smo, da tako delajo vsi stanovi; tako so delali tudi državni uradniki. Samo tarnanje ne velja. Tako smo govorili mi opetovano: ne kakor ošabni kmetje, ampak kakor prijatelji. In hvaležno moramo pripoznati, da so v razsodnih učiteljskih krogih brezpogojno pritrjali našim nazorom.

Jedenkrat pač smo se popeli, a ne do kmečko-ošabne ali učiteljem neprijazne, pač pa do rezke, odkrite izjave. To smo bili dolžni storiti, kajti ni smeti pozabiti, da smo mi glasilo narodne, slovenske stranke za Trst in Istro, kateri moramo služiti in katero moramo braniti, zlasti ko vidimo, da je

napadena po krivici. Jedro te izjave ponavljamo tudi danes na ves glas: kakor hitro bi videli, da se sedanje učiteljsko gibanje hoče zlorabljati za druge, našim narodnim stremljenjem nasprotno namene — **o kakoršnih bi morali soditi po onem krivičnem napadu na slovenske poslance istrske** —, kakor hitro bi videli, da učitelji koketujejo z hegemoni v deželni odboru istrskem, kakor hitro bi videli, da hočejo učitelji zboljšati svoje stanje z uslugami našim narodnim nasprotnikom in izvestnim okrajnim glavarjem, za katerimi poslednjimi stoje zopet drugi viši gospodje, — iz kratka: kakor hitro bi videli, da učitelji iščejo svoje sreče izven okvirja interesov naroda, potem bi se jim postavili po robu, ker je to naša dolžnost, ker smo narodno glasilo.

To izpoved podajemo tudi danes odkrito; ne pa v ta namen, da bi poniževali učitelje, ampak, ker hočemo, da bodi jasno! Naše stališče nam je določeno; mi vidimo dobro, kaj se godi v deželi, mi vidimo, kako namesto očitne Rinaldinijeve, mehanične vladne — obstrukcije proti zahtevam Slovencev na Primorskem, deluje sedaj tajna, a tem nevarnejša. Zato se ne premaknemo se svojega narodnega stališča, tudi če bi se imele usuvati na nas še hujše plohe, nego je ona v spoštovanem glasilu narodne stranke.

Gg. učitelji naj volijo sedaj: ali z narodno stranko ali pa — proti njej! Toda tudi v slučaji, da bi se učiteljstvo izreklo proti nam, ne bi se premenili niti za las naši nazori o važnosti učit. stanu in ne bi se nimalo premenilo naše uverjenje o nujni potrebi, da se učitelju zagotovi gmotno in socijalno položanje, ki bode dostojno njega in njegovega poklica.

Toliko v odgovor člankarju »Naroda« na očitano kmečko-bahaško poniževanje učiteljstva.

Sedaj še par besed v blagohotni pomislek gg. učiteljem.

Kakor je vsem, tako mora biti znano tudi njim, v kakovem položaju so naši poslanci. Njim se jim je boriti na desno proti Italijanom, na levo proti vladi. Tako je bilo vedno. Sedaj pa je došel kritični trenotek, ko sklepajo na Dunaju, da-li se to mučno položanje ublaži nekoliko in da pridemo do oddihljeja. A ravno v tem kritičnem trenotku, v trenotku, ko trebajo poslanci vse moralne zaslobe vsega naroda, so se začeli napadi nanje še od tretje strani. To daje misliti.

Gg. govore toliko o naših poslancih. Nikdo pa ne zine ni besedice o **vladi**, o tisti vladi, katera bi lahko, ako bi le hotela, kar v hipu, jednim migljejem, prisilila Italijane, da bi odjenjali toliko, da bi mogel pričeti funkcionirati deželni zbor goriški in bi se ustanovil le od naših poslancev zahtevani šolski zaklad, da bi torej nastopili pot, po kateri bi dosegli najhitreje, za kar se bore učitelji. Zakaj napadi le na naše poslance, zakaj ne tudi na vlado?! In zakaj ravno in jedino le na primorske poslance, ko je dolžnost vsej slovensko-hrvatski delegaciji, da zahteva, naj ta poslednja enkrat stori svojo dolžnost in naj enkrat italijanski gospodi primerno energijo pojasni, da ne smejo misliti, da je na Primorskem vse v redu, ako so le saturirani, vsega siti oni sami. Naši poslanci se ne protivijo stroškom za šolstvo, pač pa se protivijo Italijani! In je naravno, da se protivijo.

Zato pa je naravnost smešno, ako se nam Kranjska postavlja kakor izgled. Na Kranjskem so šolski odnosi enakomerni po vsej deželi in v deželni zboru je bila uredba učiteljskih plač res zavisa le od dobre volje slovenskih poslancev! A kako je na Primorskem? O razmerah v dež. zborih ne govorimo, ker nočemo nositi vode v — morje! A kako se je skrbelo za šolstvo? Kaka razlika med slovenskimi in italijanskimi deli teh pokrajin! Italijani so — kakor rečeno — saturirani, zanje je v obili meri preskrbljeno v šolskem pogledu, njim, to verjamemo, ne treba še večih novih stroškov — za slovenski, zanemarjeni del dežele. Zato se branijo proti osnutju neizogibno potrebnega šolskega zaklada za Goriško, ker bi v isti morali primerno plačevati tudi oni. Naše si romašno ljudstvo pa je moralo prispevati za šolske potrebe doslej, ko se je skrbelo skoro le za italijanski del dežele, a sedaj mora skrbeti ne le za obstoječe šolstvo, ampak tudi za to, da se popolni, kar je zamujenega. A kako in od kje?! Slovenski goriški poslanci so že povedali: kako! In prav dejstvo, da se nikakor noče ugoditi njih zahtevam glede šolstva, je bil jeden glavnih vzrokov, da so izstopili iz deželnega zbora, ker se nadejajo, da tem načinom prisilijo vlado, da ona pritisne na Italijane, da poslednji privole v pravično razdeljenje bremen za šolstvo. Krivda je torej na Italijanih in na vladi.

O Istri ne govorimo. Kdor ve, kako je, nam bode veroval, da iz ljudstva ni možno izžeti ni noviča več, ker po mnogih hrajih v resnici trpi lakota, a v tej lakoti mora še plačevati šolske takse, ki so mu jih naložili italijanski poslanci!

Krivda je torej v prvi vrsti na Italijanih in vladi. A nekateri gg. učitelji vidijo le — naše poslance. In pa slovensko novinstvo!

To daje misliti.

Učiteljsko vprašanje je gotovo jedno najvažnejših na Primorskem, ali jedino ni! Naši poslanci morajo skrbeti za cel kompleks vprašanj, sestavljajočih ekzistenčne pogoje našemu materijalnemu in duševnemu obstanku. Njim ni mogoče, da bi iz tega kompleksa svojevoljno izluščali šolsko vprašanje in da bi le radi tega vprašanja zopet ustopili v deželni zbor: predčasno, dokler vlada ne stori svoje dolžnosti nasproti brezobzirni, brezčutni, sebični in nasilni stranki italijanski!! Mi obžalujemo od sreča, da je tako, ali kaj hočemo, ko je tako. V tem soglašamo vsi, da so učitelji na Primorskem mučeniki, a tudi oni morajo soglašati z nami, da je mučenik — **ves narod naš!!**

A če bomo našim poslancem ravno v takih trenutkih, ko ni izključena možnost, da se obrne kaj na bolje in da se posreči našim poslancem, da otvorijo pot za rešenje tega ali onega vprašanja, zaletavali v hrbet, ko se itak že bore na dve fronti, potem seveda ostane naš narod mučenik tudi na dalje in z njim tudi — učitelji.

O vsem tem naj razmišljajo gg. učitelji in naj vsprejmo ponovno zagotovilo, da naših nazorov o važnosti njih polkica ne bi moglo spremeniti niti eventuelno politiško nasprotstvo med nami in njimi. A če bi bilo sploh mogoče, da bi kakov dogodek mogel omajati naše simpatije do učiteljev, moglo bi se to zgoditi jedino po takih člankih, kakoršen je bil oni od minolega petka v »Slovenskem Narodu«.

Jubilejno leto pa družba sv. Cirila in Metoda.

Radostnim pričakovanjem so nastopili narodi širne Avstrije leto 1898. In med temi narodi gotovo Slovenci nismo bili zadnji, ki smo se srčno veselili petdesetletnice cesarovanja našega presvetlega vladarja in dobrega očeta Frana Josipa I.

Dasi nam je znano, da milosrdni vladar tudi ob tako izredni priliki odklanja vse hrupne in potratne veselice, želeč, naj bi se le z dobrimi deli in obče koristnimi ustanovami proslavljal njegov jubilej, vendar bi z drugimi avstrijskimi narodi vred tudi Slovenci ne bili mogli v svojih sreih prikrivati iskrene radosti povodom vesele petdesetletnice ljubljene zlatovladarja, ampak bi jej bili dajali duška v raznih veselicah in slavnostih, — ko bi ne bila, kakor strela z jasnega neba, neizrekljivo tragična smrt presvete, srčnoblage cesarice Elizabete spremenila splošnega veselja hi-

poma v še bolj splošno, vsa sreča pretresujoče žalovanje.

Izgubivši ljubeznivo mater — cesarico Elizabeto — pa se narodi mogočne Avstrije s podvojeno ljubeznijo oklepamo očetovskega sreča toliko skušanega, a nikdar ne omahujočega cesarja Frana Josipa.

Njegov zlati jubilej moramo dostojno proslaviti, tako nam veva verno in zvesto avstrijsko srce, — a mesto veselje naj v teh okoliščinah poleg cerkvenih slavnostij zavzemajo patrijotična dobra dela.

In kako naj Slovenci izvršimo to? Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, ustanovljena v ta namen, da podpira in povspenjuje slovensko šolstvo na katoliško-narodni podlagi, smatra za svojo bistveno in vevlačno nalogo tudi gojitev iskrenega in pristno-avstrijskega domoljubja. Zato si usoja njen glavni odbor:

1.) Nasvetovati vsem podružnicam, da oskrbe vsaka v svojem okraju začetkom meseca decembra t. l. sveto mašo za presvetlega cesarja Frana Josipa I., pri kateri naj bi se družbini udje in drugi verniki spominjali tudi rajne cesarice Elizabete.

2.) Želi isti glavni odbor, da vse podružnice do konca jubilejnega leta mesto zabavnih shodov in veselje nabirajo jubilejnih darov za družbo sv. Cirila in Metoda v Ljubljani in kupujejo njenih tem namenom izdanih slavnostnih knjižic.

Nabiranje darov se vidi sicer na prvi pogled samopridno, a v resnici bi bilo eminentno patrijotično dobro delo.

Bilo bi dobro delo, ker se v družbinih zavodih vzgaja in podpira večinoma ubožna in zapuščena slovenska deca, ki se otima ne le potujčevanju, ampak tudi nravnemu propadanju s tem, da jo družba vsprejema v svoje zavode, da jo poučuje in vzgaja v katoliško-narodnem duhu, in da jo gmotno podpira z obleko, učili in v mnogih slučajih tudi z najpotrebnejšo hrano. — Sreča krvavi glavnemu odboru družbe sv. Cirila in Metoda, ker mora v vsaki vodstveni seji zaradi nedostatka potrebnih sredstev neugodno rešiti mnogo nujnih prošenj za podporo.

Vsaki dar za družbo sv. Cirila in Metoda je pa tudi eminentno patrijotično delo. Kogar z dobro vzgojo rešimo nravnega propada, tega rešimo omikani in koristno delujoči človeški družbi, in s tem zabranjujemo, da se ne množi število anarhistov in drugih državi nevarnih ter vsakemu pravemu domoljubju škodljivih nezadovoljnežev. Kogar obvarujemo, da ne ostane narodni odpadnik, tega smo morda uprav s tem obvarovali, da ne postane neznačajnik in izdajica tudi v mnogem drugem oziru. Značajni in rodoljubni Slovenci pa so bili in bodo vsikdar, zlasti ob južni meji naše države, najboljša opora mile nam Avstrije in najzvestejša ter najtrdnjejša bramba proti vsem sovražnim nakanam.

Mislimo, da nam ni treba obširneje utemeljevati poziva za nabiranje jubilejnih darov v prid družbi sv. Cirila in Metoda. Pripomnimo le, da je imela družba zadnji čas precej manj dohodkov, nego druga leta, zlasti zato, ker je splošno žalovanje in pijeteta zahtevala, da se opuste vse — tudi že napovedane veselice, ki se druga leta donšale družbi lepi dohodkov. Ta izguba se lahko obilno nadomesti z jubilejnimi darovi, ako se nakloni družbi tudi to, kar bi bile stale veselice.

Družba sv. Cirila in Metoda goji zlasti jedno željo, da bi mogla z jubilejnimi darovi poplačati še precej obilni dolg, katerega je morala narediti, da je pod lastno streho spravila tako potrebno — jedino slovensko ljudsko šolo v Trstu, in da je postavila lepo »Narodno šolo« v Velikovecu, na katero se smemo Slovenci ozirati s ponosom. Ta dolg teži družbo kakor mora in je vzrok, da moramo na boljše čase zavračati vse — tudi najbolj opravičene želje in prošnje za kakoršno koli razširjenje družbinega delokroga.

Še nekoliko o tem, kako naj bi se nabirali jubilejni darovi. Umestno bo, ako vsa podružnična načelnštva ob tej priliki skličejo svoje redne letne zборе, ali pa prekoredne, kjer so se redni za letos že vršili. Tu naj svoje ude, in po teh tudi neude s primernimi domoljubnimi govori navdušujejo za to, da poleg rednih letnih doneskov darujejo še izreden, če tudi le majhen jubilejni dar. Marsika-

tereza domoljuba, ki še ni ud naše družbe, bo morda mogoče pridobiti ob tej priliki, da pristopi k jedni ali drugi podružnici, ako ne kakor ustanovnik z jednokratnim doneskom 10 gld. ali kakor letnik z 1 gld. na leto, pa vsaj kakor podpornik z letnim doneskom 10 kr. Poslednji znesek bodo gotovo radi darovali prav mnogi izmed priprostega naroda, ako jim zavedni rodoljubi na primerem način pojasnijo lep in blag namen, česar jih vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda prosi uljudno. Pokroviteljev, ki so vplačali jedenkrat za vselej vsaj 100 gld., ima družba sv. Cirila in Metoda že lepo število, 238. Vendar upa vodstvo, da izredna prilika cesarskega jubileja navduši tudi za tak domoljubni dar še marsikateroga odličnega rodoljuba, kateremu to dopuščajo njegove gmotne razmere.

Ganimo se, dragi rojaki! Naj se ob tej priliki poživi, naj mogoče vzplamti duh, ki vodi družbo sv. Cirila in Metoda. Obnovimo in razširimo v vse kroge gorečnost in navdušenost za mili naš narod, za dobro, nadarjeno, a ubogo slovensko mladino, katera je v tolikih krajih v nevarnosti, da se nam odtuji in pogubi.

Leto za letom šujemo na velikih skupščinah družbe sv. Cirila in Metoda obupni klic odposlancev slovenskega naroda iz tužne Koroške, lepe Štajerske in za vso Avstrijo tako važnega Primorja: »Morituri vos salutant!« Vodstvo družbe dobro pozna težki in skrajno nevarni položaj obmejnih Slovencev. A ono ni izgubilo vstrajnosti in noče obupovati. Dokler se borimo, dokler delamo za dobro stvar, za vzvišene ideje, — ne umiramo še, ampak živimo. Pomagajmo si sami, in Bog nam pomore. Le pogumno in zložno naprej!

Vse za vero, cesarja in domovino!
Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Politični pregled.

V TRSTU, dne 7. novembra.

K položaju. Kakor se je nekaj desetletij godilo na Grškem, da je sledil Trikupisu Delyannis in Delyannisu Trikupis, tako se vrste v nas — odkar je grof Thun začel svoja pogajanja z večino — dnevi, ko se trdi, da se je doseglo sporazumljenje in ko se trdi — nasprotno od tega. V zadnjem izdanju smo sporočili, kako hladno in skeptično piše glasilo naših poslancev, »Der Süden«; danes pa čitamo v »Reichswehr« iz krogov desnice bajez izišlo poročilo: da se je položanje zjasnilo, da sti se vlada in večina konečno popolnoma zjedini, da bode večina glasovala za nagodbo, kar da je posledica zadnjih posvetovanj eksekutivnega odbora desnice.

Sedaj imamo torej zopet sporočilo in do srečnega preobrata na bolje v naši notranji politiki ne treba torej družega, nego zanesljive opore za vero, da je res tako.

Isti list trdi, da ni več dvoma, da se opozicija povrne k obstrukciji, kajti sedaj imata zopet Schönerer in Wolf poveljstvo v svojih rokah. Vendar so vesti o odloženju državnega zbora nekoliko prenačljene. Ako pa se bode videlo prihodnji teden, da pododsek nagodbenega odseka ne more dalje vsled taktike opozicijskih členov, potem pride trenotek, ko zadene ta parlament zaslužena usoda.

»Vez države« so bajez edino le Nemci. A ker je sedaj Schönerer glavni poveljnik avstrijskih Nemcev in Wolf menda načelnik generalnega štaba, morali bi sklepati, da sta dva gospoda samo uteljesjeno avstrijstvo. Za to vprašanje so menda vendar nekoliko značilni vsikliki in izreki, ki so padali minole sobote v seji parlamenta avstrijskega iz sredine »vezi države«. Pozivljali so podanike, naj ne plačujejo davkov, zasmehovali so »hvaležnost« Avstrije, govorili o »umirajoči Avstriji« in ustajajočem nemštvu, kričali so: hurá Vsenemčija, izjavili so, da njih domovina ni v Avstriji, propovedovali so, da narodu nemškemu je rešitev v Nemčiji, zahtevali so, naj se razpusti zveza med Avstrijo in Nemčijo, ker potem dobi Nemčija svobodno roko in bode nemški cesar mogel svoje besede spremeniti v dejanja, zasramovali so našo vojsko, da je nezanealjiva, svoj cinizem so brusili celo ob cesarjev jubilej itd.

Da bi kdo v jedni sami seji več storil na veleizdajstvu in brezdomovinstvu, tega menda ne

